

MIJMERING VAN EEN 85-JARIGE

Vandaag, 22 oktober, ben ik jarig. Vijfentachtig. Toch wel een bijzonder getal.

Ik probeer me te realiseren wat er voor mijzelf achter me ligt.

Dat gemijmer is niets vreemds voor mij.

Hoe ouder ik word, hoe meer ik mensen en ervaringen voor mij zien opdoemen die op sommige momenten van mijn leven bepalend waren.

Eigenlijk zijn dan er te veel om op te noemen en dat doe ik dan ook niet.

Bovendien, terugzien is altijd gefilterd en fragmentarisch, omdat er veel uit je geheugen wegsijpelt en omdat het altijd je eigen beperkte blikveld betreft.

Zo komen terug op mijn netvlies: mijn ouders en ons ouderlijk gezin, hun moeizame strijd om het bestaan, vooral tijdens de oorlog die ik als schooljongen bewust heb ervaren. Een gezin met zorgen en spanningen, niettemin een warm nest.

Mijn lagere school, in de Hongerwinter gesloten, mijn meester in de vijfde klas, die onze achterstand krachtig liet inhalen.

Mijn tijd op het Marnix- Gymnasium in Rotterdam. Zie ik die achteraf door een te kleurige bril? Misschien. Goede herinneringen aan sommige leraren, die mij hebben gevormd, aan klasgenoten, waarvan ik er jaarlijks nog ontmoet op onze reünie. De J.V. 'Timotheüs', die mij misschien nog meer gevormd heeft dan de school. Ik leerde er notulen schrijven, mijn mening formuleren en een club voorzitten.

Ik mijmer over de kerk in Vlaardingen, mijn belijdenistekst en vooral de preektekst die ons het fundament voor ons leven meegaf: *“Want ziet, gij zijt duur gekocht.”* (1 Kor. 6 : 19). Dat wees mij op Christus als onze Heiland. Toch werd mij pas later, als gevorderd student, duidelijk dat mijn heil niet in mijzelf maar echt buiten mijzelf ligt, in Hem alleen.

Op de universiteit en vooral op “Voetius” voelde ik me thuis en leerde ik mij ontwikkelen als theoloog. Maar de praktijk van pastor leer je pas in het ambt. Toen ik 80 werd heb ik tot uiting gebracht van hoe grote betekenis Maty in mijn leven werd en vandaag kan ik zeggen: dat is nog steeds even waar en even mooi. En wat ik toen over onze drie dochters zei: “kanjers”, daar neem ik geen syllabe van terug! Ik voel ook een goede band met hun partners.

Mijn predikantschap in Noordeloos en Wezep – ik kan er veel over vertellen: over ups en downs, over hoogtepunten op de kansel en in het pastoraat. Ook over fouten en misrekeningen van mijn kant.

Ben ik in Wezep te lang gebleven? Ik kon gemakkelijk weg, maar bleef. Buiten dat groeide ik in bestuurlijk kerkenwerk in de regio en landelijk. In die sferen ontmoette ik ook weer interessante en ook wel eens irritante mensen die mijn denken en handelen hebben bepaald.

Ik mijmer over ‘De Vijverberg’, ook daar ups en ook diepe downs. Daarna de mooie tijd als scriba PKV Gelderland, de Raad van Deputaten SoW, het Ouderlingenblad, de oprichting van MEET INN, het voorgaan in tal van kerkdiensten in de provincie, de Lokale Omroep Ede, COV ‘Excelsior’.

Ik voel mij een gezegend mens. Ook gezegend met onze klein- en achterkleinkinderen. Nieuwsgierig volg ik hun ontwikkeling.

Ook in onze kleine familiekring waren momenten van verdriet en rouw. Ik mis grote en kleine mensen hier. Tranen ontbraken niet....

Van mijn ouderlijk gezin ben ik de laatste....

Maar 85 jaar zijn is wel: ‘de oude dag’. En sluipend ga je merken dat de laatste fase is aangebroken. Ik loop momenteel niet voor niets met een stok. Gelukkig ben ik verder fysiek in goede conditie. Leid nog kerkdiensten, mag nog actief zijn bij de omroep en in mijn koor. Hoe lang nog? Ook thuis mag ik nog mijn steentje bijdragen. Maty en ik begeleiden elkaar in wederzijdse zorg.

‘Denk je welk eens aan de dood?’ Vroeger vroeg men dat niet aan elkaar, maar in deze tijd gaan de media aan die vraag niet meer voorbij, integendeel.

Calvijn vond dat je als oudere bezig moest zijn in de *‘meditatio futurae vitae’*, maar eerlijk gezegd vind ik dat nog steeds moeilijk, behalve op de preekstoel dan: op die plek beleef ik mijn geloof het best.

In een oud berijmd psalmvers woon ik. Het is een psalm die de dichters breder gemaakt hebben dan de Bijbeltekst. Het is Psalm 43 vers 5:

Maar de HEER zal uitkomst geven:

dat heb ik telkens weer ervaren als het moeilijk was.

Hij die 's daags zijn gunst gebiedt:

het is van Gods gunst of genade waar ik bewust van leef.

'k Zal ik dit vertrouwen leven.

Ja, geloof is vertrouwen, *credo quia absurdum*: ik geloof, want redelijk is geloof onzinnig.

En dat melden in mijn lied:

zingen is voor mij levensnodig, vooral in gemeente- of koorverband: samen!

't Zal zijn lof zelfs in de nacht zingen daar ik Hem verwacht:

ik onderstreep ‘verwacht’, *wat verwacht ik o Here, mijn hoop die is op U* (Psalm 39 : 8)

En mijn hart, wat mij moog' treffen, tot de God mijns levens heffen:

Zo moge het zijn!

Arie Romein, 22 oktober 2019